

VIHAR BÉLA:

VERSEK ITÁLIÁBÓL

Adria Mare

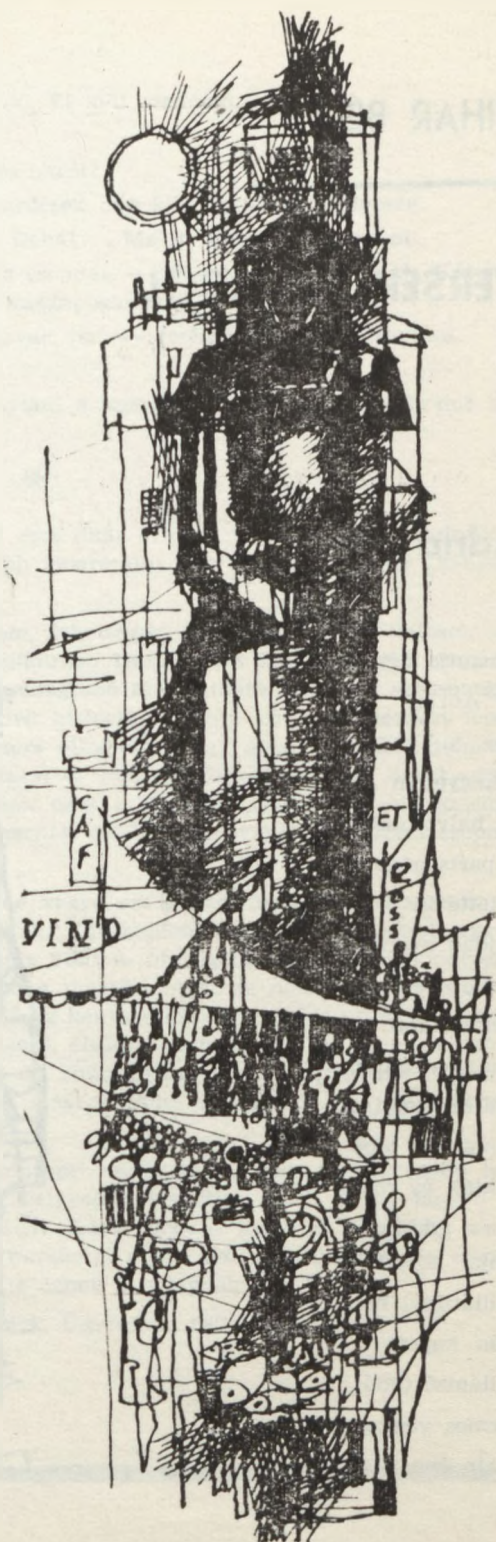
Ringatja ágyékát
az Adria,
íme, a Tenger,
a kegyetlen Anya,
ki halvotunkban
a partszirten, itt,
vetette ki
hajdan gyermekeit,
s mi, az elűzött,
megtagadott lét,
elhagyva éltünk
hús magzatvizét,
vajúdtunk tépő
sziklák és rögök
tüzes, szakító
kínjai között,
milliárdnyi halál
árán kapott
hullámzó tüdőt,
karmos végtagot.
Talán éppen a

tragédiák
lökik egyre a
világot tovább,
és eközben
mily ismeretlen cél
felé sodródik
minden, ami él,
és látszatra a
vak, a céltalan,
az is egy rejtett
cél felé rohan.

Eretnek a piacon

A Campo di Fiorén,
ahol valaha
máglyán égett Bruno,
most hal meg osztriga,
körötte izzó narancs
és lángszínű virág
hirdeti törvényedet
bolondos szép világ.
A kofasátrak fölött,
szoborba öntve, fent,
a végtelent fölmérő
eretnek áll, mereng,
s lábánál zsidongva
kavarognak ott,
az összebékítő,
mindig győzedelmes,
ők hétköznapiak.

Cézár páholya

A nyirkos félhomályban merengő fülke
a cézár páholya, az istené.
Itt ült a világ ura, párkányon nyugtatva
országokat zúzó,
ékköves, puha ujjait,
s innen szemlélte a mézárszéknyi
halált, a lehanyatló
gladiátorhadak végvonaglásait.

Most sűrű fű fakad, mint annyi
ezredéve már,
a Pontifex trónszéke helyén,
s röppen az esti bogár
a lebegő csend szelíd vizére,
najd a romok fölött suhanó fehér sugarak
ezüst gyűrűjében
lassan elmerül.

Búcsú Velencétől

Mi marad majd meg
az emlékezés
szűrőjén abból,
hogy láttad a dolomitok
világló ormát, amint fölragyog
a fenyvesek zöld függönye mögött
a Föld hajnalán
kőkódexekbe rótt nyitány,
a felvonagló geológiai dráma,
amelyet hajdan
az Ős-Appenin
bensejében vajúdott meg a kín,
s bazaltkirályok, sziklakrisztusok,
gránitkígyók, karmok, gigászkarok
kődben füstölgő serege jelez.
Talán ez?

Ez marad meg?
S mennyi még,
hogy mellette melegedj,
mert nemcsak a hegy,
nemcsak létünk anyja,
a felénk kiáltó tenger
szavát hallotta szívünk:
ne feledj el!

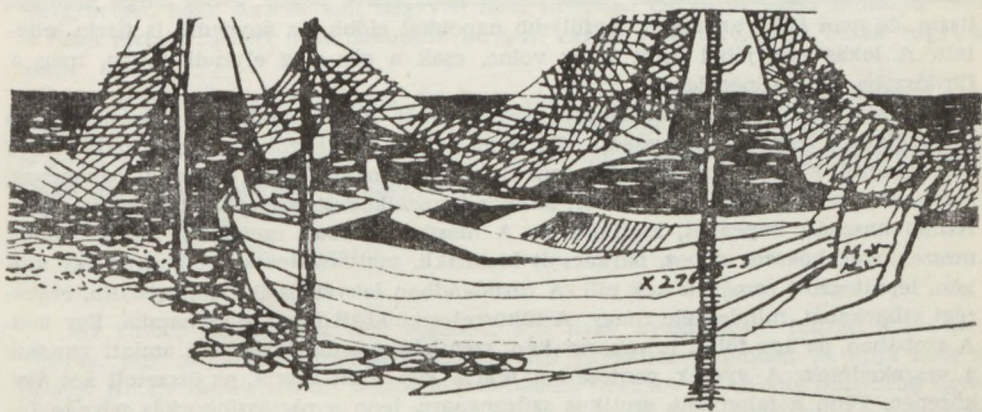
Órizz meg a kedves pillanatot,
azt a szökellő hős reggelt, ahogy
a Canal Grandén a smaragd
habokat szelve,

lassan elhaladt,
az ódon, kecses hidívek alatt,
a karneváli márványpaloták
mentén pöfögő, fürge vaporetto,
a Rialto és San Marco allomás között,
mikor, mint robbanás,
Velence templomaiban fölcsendült ünnepélyesen
száz daloló harang,
és a forró ércfolyó
csobogó zuhatagában
éreztek: föl kell mérni életünk!
Vajon ez marad velünk?
A intelem?
Vagy a chocolata íze nyelveden,
és Tizian skarlát angyalai,
meg a lépcsőkön a lenge forgatag,
népek násza, sugaras szerelme,
homlokba hullt hajad,
s az, hogy együtt álltunk
a Szépség kapuja előtt
oszlopok, virágok, halak,
lángszínű kendők
pasztellkoszorújában,
időtlenül.

S vidd haza még
a kék ég
mediterrán ékszerét,
a kis utcák bazárforgatagát,
ezt a vízre lehelt latin-bizánci
már-már dekadens varázslatot,
a dogek, kalmárok, papok,
művészek, buja szeretők
és szorgos kézművesek
által kövekbe zárt zenét,
csopponyi bárjaival, tarka trattóriái
lepke asztalával,
s hozzá a patrícius arcú pincért,
a csevegő lombard kofát,
a selyemsuhogású gondolák
egyvelegét, a parázsszínű
gyümölcsök tárlatát,
a percek ringató bűvöletét,
s a köszönetet,

hogy megadhattam néked,
kárpótlásnak, menedéknek
az alkony e káprázatát.

Ezt őrizzük meg,
s ezzel
a bőröndnél súlyosabb teherrel
induljunk el haza, haza,
hol vár a feladat, a tusák hada,
az önmegvalósító küzdelem,
s az eltökéltség drága óhaja,
hogy minden jobb legyen.

Czinke Ferenc illusztrációi